

EMLÉKEZŐ SOROK DR. TABY LÁSZLÓNÉRA

Dr. Taby Lászlóné
(1938–2010)

A Munkácsy Mihály Múzeumba érkezésének híre, ha csak órákkal is, de megelőzte Őt; Dér László megyei múzeumigazgató úr ajánlotta azon a napon figyelmünkbe és – nem mellékesen – szeretetünkbe a szép és tehetséges színésznőt, Romvári Gizellát, aki rövidesen a rivaldafényből, az ünneplésből készül átlépni a múzeumi könyvtár félhomályos csendjébe.

Új, könyvtárosi munkakörű munkatársnőnk hosszú éveken át a Békés Megyei Jókai Színház ünnepelt művésze, sőt, nyugodt szívvel írrom le: csillaga volt, és egy város, egy megye színházlátogató közönségének kedvence.

A múzeumi munkatársaknak az igazgatói bejelentést követő várakozása ellenére is nagyon szolidra, szenzációtól mentesre sikerült *Giselle* múzeumi debütálása. (E név amolyan múzeumi művészneve lett Gizikének, amellyel új munkatársai ruházták fel Őt.)

Hála intelligenciájának, művészi érzékenységének, nagyszerűen abszolválta új élethelyzete követelményeit: nem engedett teret semmiféle találgatásnak, az első perctől fogva nyitott szívvel fogadta a személyének szóló érdeklődést, ugyanakkor, mintha a színházat, a színpadot feledné, új feladatára, könyvtárosi munkájára összpontosított.

Természetes adottsága lévén a spontaneitás, a kapcsolatteremtő képesség, nemkülönben a szerénység, rövid idő alatt utat talált a múzeumi kollektíva szívéhez.

Népszerűségét növelte az a körülmény is, hogy egyedül, ám példamutató módon nevelte és taníttatta szeretett fiát, Andrást, aki édesapja nyomdokaiba lépve orvosként szolgálja Békés megye lakosságát.

Bár nem tanult könyvtárosként került új munkahelyére, a könyvtári munka egyes fázisaihoz szükséges ismereteket – az állománygyarapítást, a feldolgozást, a kölcsönzést – fokozatosan és alaposan sajátította el. Ezek ismeretében azután közmegelegedésre és színvonalasan végezte munkáját.

Neki, serény és elkötelezett tevékenységének is köszönhetjük, hogy a hazai és nemzetközi kiadványcsere új dimenziót kapott, hogy a Békés megyei múzeumi szervezet kiadványaiban publikált kutatási eredmények határon innen és túl bekerültek a tudományos intézetek vérkeringésébe, egyszersmind, hogy addig soha nem tapasztalt intenzitással gyarapodott könyvtári állományunk.

A múzeum hozzá forduló munkatársait, de a könyvtárban megforduló külső kutatókat is mindig előzékenyen, körültekintő figyelmességgel szolgálta ki.

Ez a – kutatói munka gördülékenységét támogató – rokonszenves könyvtárossi attitűd jellemezte tevékenységét a későbbi időkben is, amikor munkaköréhez került az adattár és a fotótár kezelése.

A jelentősen megnőtt feladatkör újabb, jelentős erőfeszítéseket követelt a segédgyűjtemények kezelőjétől; példának okáért a több tízezer darabot számláló fotógyűjtemény esetében a kollekciónak darabonkénti leltározását, biztonságos tárolását és olyan mélységű feltárását jelentette, amelynek megteremtése lehetővé tette a fotók, fotónegatívak gyors visszakeresését is.

Mindemellett – bár nem maradt segítség nélkül – elsősorban Reá hárult a könyv- és folyóirat-állomány, továbbá az adattár anyagának teljes körű revíziója. A munkájához kapott támogatást mindig hálásan fogadta. Megszerzett tudását mindig következetesen alkalmazva megnyugtató hitelességgel végezte el feladatait.

Odaadással és hittel végzett munkájának gyümölcsét egykori munkatársai valamennyien élvezhették, de *Giselle*-nek elismeréssel adózhatnak a megszerzett értékekért, a létrehozott könyvtári és segédgyűjteményi rendért azok is, akik nem ismerhették Őt, de ismeretszerző szándéktól vezérelve időről időre élnek a múzeumi segédgyűjtemények adta lehetőségekkel.

Szelíd, rokonszenves alakját, emberségét megőrzi emlékezetünk!

G. I.